

Sygn. akt II AKa 422/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Maria Mrozik-Sztykiel

Sędziowie SA Anna Zdziarska

SO (del.) Ewa Gregajtys (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej i oskarżycielki posiłkowej U. P.

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. sprawy:

1. D. O. urodzonego (...) w W., syna L. i M. z d. T.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk, art. 280 § 2 kk i in,

2. D. W. urodzonego (...) w N., syna A. i M. z d. K.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk, art. 280 § 2 kk i in,

3. S. B. (1) urodzonego (...) w W., syna S. i B. z d. J.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 280 § 2 kk i art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

4. A. R. (1) urodzonego (...) w W., syna K. i G. z d. P.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. R.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 23 lipca 2015 roku sygn. akt V K 85/14

I. zmienia zaskarżony wyrok, przy czym wobec oskarżonego K. O. na podstawie art. 435 kpk, w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych D. O. i D. W. odpowiednio w pkt. 15 i 16,

2. w ramach czynu przypisanego oskarżonym D. O., D. W. i S. B. (1) w pkt. 8 ustala, że oskarżeni posłużyli się rewolwerem bębnowym (...) (...) nienaładowanym i uszkodzonym poprzez brak iglicy z obsadą, co uniemożliwiało oddanie strzału z użyciem amunicji, eliminując jednocześnie ustalenia, że pokrzywdzona uznała wskazaną broń za straszak oraz została doprowadzona do stanu bezbronności,

3. w ramach czynu przypisanego oskarżonym D. O., D. W., K. O. i A. R. (1) w pkt. 14 ustala, że oskarżeni posłużyli się rewolwerem bębnowym (...) (...) nienaładowanym i uszkodzonym poprzez brak iglicy z obsadą, co uniemożliwiało oddanie strzału z użyciem amunicji, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 kk i na podstawie tego przepisu a w stosunku do oskarżonego D. O. na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk skazuje oskarżonych i wymierza im kary:

- oskarżonemu D. O. roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonemu D. W. 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonym K. O. i A. R. (1) po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec wszystkich oskarżonych utrzymuje w mocy,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych D. O. i D. W. i orzeka jako kary łączne:

- wobec oskarżonego D. O. karę 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- wobec oskarżonego D. W. karę 7 (siedem) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym D. O., D. W. i K. O. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 grudnia 2013 r. do dnia 10 maja 2016 r. a oskarżonemu A. R. (1) od dnia 15 grudnia 2013 r. do 7 lipca 2014 r. i od 18 lipca 2014 r. do 10 maja 2016 r.,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. M. (1) kwotę 885, 60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) zł obejmującą 23% VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. W. w instancji odwoławczej,

VI. zwalnia oskarżonych D. O., D. W., S. B. (1) i A. R. (1) od ponoszenia kosztów sądowych postępowania w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

w trybie art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk co do oskarżonych D. W. i A. R. (1)

D. W. i D. O. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie pomiędzy 25 maja 2012 roku a 28 maja 2012 roku w miejscowości D. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne oznaczonego numerem (...) w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno a następnie dostali się do wnętrza budynku gdzie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia numizmatów w postaci 20 dolarów w złocie, 15 rubli w złocie, złotej biżuterii w postaci bransoletki, kamei, pierścionka z brylantem, 2 wisiorów, 7 par kolczyków, 5 pierścionków, zegarka marki (...), 3 krzyżyków, złotego medalika z wizerunkiem Matki Boskiej, 4 sztuk obrączek, 2 naszyjników, łańcuszka, naszyjnika z pereł, pieniędzy w kwocie 8200 euro, 1320 dolarów amerykańskich, 2 szabli ozdobnych, 3 obrazów olejnych, rzeźby z brązu, zegarka kieszonkowego, laptopa D. o nr ser. (...) powodując straty w łącznej kwocie 131.450 złotych na szkodę R. G. i B. G.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

II. w bliżej nieustalonym okresie czasu pomiędzy 1 lipca 2012 roku a 30 sierpnia 2012 roku około godziny 20.00 w miejscowości C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do

budynku mieszkalnego jednorodzinne oznaczonego numerem(...) w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno balkonowe w celu dostania się do wnętrza budynku i dokonania zaboru w celu przywłaszczenia mienia należącego do M. W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję pokrzywdzonego, czym działali na szkodę M. W.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

III. w okresie pomiędzy 13 lipca 2012 roku a 16 lipca 2012 roku w miejscowości (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli drzwi balkonowe, a następnie dostali się do środka budynku gdzie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia należącej do A. R. (2) złotej biżuterii w postaci 3 par kolczyków, 2 łańcuszków z przywieszkami w kształcie serca, 10 łańcuszków z medalikami, 2 obrączek, 3 pierścionków, zegarka w drewnianej obudowie, zegarka męskiego A. R. oraz srebrnej biżuterii w postaci bransoletek i 10 sztuk łańcuszków, 15 par kolczyków, 15 sztuk pierścionków wisiorów w kształcie jabłka z listkami, telefonu komórkowego marki S. (...) S. (...), serii monet okolicznościowych (...), kluczyków do samochodu V. (...), czym spowodowali straty na szkodę A. R. (3) w kwocie 12.500 złotych oraz należącego do A. P. zegara wiszącego z drewna, pióra i długopisu marki P., 5 butelek wódki różnych marek, czym spowodowali straty na szkodę A. P. w kwocie 1.800 złotych,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

IV. w dniu 14 września 2012 roku około godziny 1.30 w miejscowości Ł. przy ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do budynku stacji benzynowej w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno w budynku stacji paliw a następnie dostali się do jego wnętrza, gdzie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 80 złotych, czym działali na szkodę H. (...) z siedzibą w K.,

tj. o czyn. z art. 279 § 1 k.k.

V. w dniu 2 listopada 2012 roku miejscowości Ł. przy ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno znajdujące się w pomieszczeniu kuchennym a następnie dostali się do wnętrza budynku, gdzie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 3.000 złotych, złotej biżuterii w postaci 3 łańcuszków, 2 bransoletek, kolczyków w kształcie koła, 11 pierścionków i innej drobnej biżuterii, czym spowodowali straty w łącznej kwocie 18.000 złotych na szkodę Z. P.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

D. W., D. O. i S. B. (1) zostali oskarżeni o to, że:

VI. w dniu 27 lipca 2013 roku w miejscowości J., woj. (...), na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu po otwarciu uchylonego okna i dostaniu się do wnętrza budynku jednorodzinne dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii w postaci 4 łańcuszków, 12 zawieszek, 3 kolczyków, 2 par spinek do mankietów, obrączki, sygnetu, medalu okolicznościowego w czarnym etui oraz pieniędzy w różnych walutach stanowiących równowartość około 2.000 złotych, czym spowodowali straty w łącznej kwocie 36.000 złotych na szkodę T. K. i G. R.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VII. w dniu 2 sierpnia 2013 roku około godziny 2.40 w miejscowości Ł., woj. (...), na terenie C. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do znajdującego się na terenie C. (...) w ten sposób, że przy użyciu łomu i młotka wyłamali drzwi ewakuacyjne oraz drzwi prowadzące na zaplecze salonu, a następnie po otwarciu przy użyciu oryginalnych kluczy znajdującego się na zapleczu salonu sejfów dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 28.417,53 złotych na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

VIII. w dniu 21 sierpnia 2013 roku około godziny 22.30 w miejscowości I. gm. C., woj. (...), w budynku jednorodzinnym położonym przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, po otwarciu uchylonego okna i dostaniu się do wnętrza budynku skrępowali taśmą klejącą ręce oraz zakleili usta A. K., grożąc pokrzywdzonej natychmiastowym użyciem przemocy w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci rewolweru bębenkowego marki R. (...), poprzez mierzenie bronią w stronę pokrzywdzonej, doprowadzili ją w ten sposób do stanu bezbronności, po czym dokonali kradzieży biżuterii w postaci 3 złotych pierścionków, złotej obrączki, złotego naszyjnika ze złotą zawieszką w kształcie serca, złotej bransoletki, pieniędzy w kwocie 11.500 złotych, 40 euro i 50 dolarów, czym spowodowali straty w łącznej kwocie 22.000 złotych na szkodę A. K.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

D. W. został oskarżony o to, że:

XI. w dniu 2 sierpnia 2013 roku w miejscowości Ł., woj. (...), na terenie C. (...) przy ul. (...) w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 28.417,53 złotych, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży w salonie (...), użył wobec pracownika ochrony M. R. gazu pieprzowego w ten sposób, że rozpylił go w kierunku jego oczu, doprowadzając go do stanu bezbronności,

tj. o czyn z art. 281 k.k.

XII. w dniu 13 grudnia 2013 roku w budynku położonym w miejscowości D. przy ul. (...), woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci gazowego rewolweru bębenkowego marki R. model (...) (...) wraz z 6 sztukami amunicji w postaci rewolwerowych naboji gazowych (...)

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

D. W., D. O., K. O. i A. R. (1) zostali oskarżeni o to, że:

XIV. w dniu 31 października 2013 roku około godziny 0.15 w miejscowości A. gm. C., woj. (...), w budynku jednorodzinnym oznaczonym numerem 23 działając wspólnie i w porozumieniu po otwarciu nie zamkniętych drzwi wejściowych do budynku, dostali się do jego wnętrza, gdzie przy użyciu taśmy klejącej skrępowali ręce i nogi oraz zakleili usta U. P. oraz założyli pokrzywdzonej poszwę od poduszki na głowę, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci rewolweru bębenkowego marki R. (...) poprzez przystawienie go do skroni pokrzywdzonej zażądali od U. P. wskazania miejsca przechowywania pieniędzy i biżuterii, doprowadzając również w ten sposób pokrzywdzoną do stanu bezbronności, po czym dokonali kradzieży mienia w postaci telefonu komórkowego marki S. (...), telefonu komórkowego marki N. (...), aparatu fotograficznego T. A., 6 złotych pierścionków, złotego krzyża ozdobionego czarną emalią na stronie frontowej z umieszczonymi wewnątrz relikwiami, medalionu zawieszanego na srebrnym łańcuszku, srebrnej obroży wraz z bransoletką, srebrnej kamei, 4 męskich zegarków naręcznych i 1 kieszonkowego, 5 naszyjników, broszki, srebrnego różańca, krzyża zakonnego (...), zabytkowych monet i banknotów, drobnej biżuterii, karty bankowej i karty do bankomatu B. (...), kluczy do domu, garażu i furtki, czym spowodowali straty w łącznej kwocie 47.349 złotych na szkodę U. P.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

XV. w dniu 31 października 2013 roku około godziny 2.12 w miejscowości K., woj. (...), na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem w celu wypłacenia z konta bankowego U. P. nieustalonej kwoty pieniędzy w ten sposób, że posługując się uprzednio skradzioną jej kartą do bankomatu wydaną przez B. (...) trzykrotnie wprowadzając kod (...) w bankomacie B. (...) w K., usiłowali pokonać elektroniczne zabezpieczenie dostępu do konta bankowego, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na błędnie wpisywany kod (...) zabezpieczający dostęp do konta, czym działali na szkodę U. P.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, wyrokiem z dnia 23 lipca 2015 r, w sprawie V K 85/14:

1. oskarżonych D. O. i D. W. w ramach zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w okresie pomiędzy 25 a 28 maja 2012 roku w miejscowości D., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne oznaczonego numerem (...) w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno a następnie dostali się do wnętrza domu, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów ze złota, wyrobów jubilerskich, w tym kolczyków, pierścionków, naszyjników, zawieszek, złotych monet, złotego zegarka marki C., wartości nie mniejszej niż 68.736 złotego, pieniędzy w kwocie 8.200 euro, 1.320 dolarów amerykańskich, laptopa D. o nr seryjnym (...) wartości 1.600 złotych, 2 szabli ozdobnych, 3 obrazów olejnych, rzeźby z brązu, na szkodę R. G. i B. G., w łącznej wysokości nie mniejszej niż 110.478 złotych, czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. i za to, na podstawie wskazanego przepisu skazał D. O. i D. W., a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonych D. O. i D. W. w ramach zarzucanego im w pkt II aktu oskarżenia czynu, uznał za winnych tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu pomiędzy 1 lipca 2012 a 30 sierpnia 2012 roku w miejscowości C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne oznaczonego numerem 97 w ten sposób, że przy użyciu łomu usiłowali wyważyć okno balkonowe w celu dostania się do wnętrza domu i dokonania zaboru mienia należącego do M. W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję pokrzywdzonego i czyn ten zakwalifikował z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to, na podstawie wskazanych przepisów, skazał D. O. i D. W., a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. oskarżonych D. O. i D. W. w ramach zarzucanego im w pkt III aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w okresie pomiędzy 13 lipca 2012 roku a 16 lipca 2012 roku w miejscowości (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli drzwi balkonowe, a następnie dostali się do wnętrza domu, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, w tym pierścionków, obrączek, kolczyków, łańcuszków i zawieszek o wartości 4.000 złotych, srebrnej biżuterii o wartości 1.000 złotych, zegara wiszącego, zegarka w drewnianej obudowie, zegarka męskiego, telefonu komórkowego marki S. (...) i S. (...), serii monet okolicznościowych (...), kluczyków do samochodu V. (...) wartości 2.500 złotych na szkodę A. R. (3) w łącznej wysokości nie mniejszej niż 7.500 złotych oraz zegara wiszącego z drewna, pióra i długopisu marki P., 5 butelek wódki różnych marek na szkodę A. P. w łącznej wysokości 1.800 złotych i czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał D. O. i D. W., a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonych D. O. i D. W. w ramach zarzucanego im w pkt IV aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w dniu 14 września 2012 roku około godziny 01.30 w miejscowości Ł. przy ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem do budynku stacji benzynowej w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno w budynku tej stacji a następnie dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 60 złotych na szkodę H. (...) z siedzibą w K. w łącznej wysokości 80 złotych, obejmującej koszty naprawy i czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał D. O. i D. W., a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

5. oskarżonych D. O. i D. W. w ramach zarzucanego im w pkt V aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w dniu 02 listopada 2012 roku w miejscowości Ł. przy ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali

kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego jednorodzinne w ten sposób, że przy użyciu łomu wyważyli okno znajdujące się w pomieszczeniu kuchennym, a następnie dostali się do wnętrza domu, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, w tym pierścionków, sygnetu, bransoletek, łańcuszków o wartości nie mniejszej niż 14.350 złotych oraz pieniędzy w kwocie 3.000 złotych na szkodę Z. P. w łącznej wysokości nie mniejszej niż 17.350 złotych i czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał D. O. i D. W., a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. oskarżonych D. O., D. W. i S. B. (1) w ramach zarzucanego im w pkt VI aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w dniu 27 lipca 2013 roku w miejscowości J., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po otwarciu uchylonego okna i dostaniu się do wnętrza budynku jednorodzinne dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich, w tym złotych łańcuszków, zawieszek, kolczyków, spinek do mankietów, obrączek, sygnetu, wartości nie mniejszej niż 25.261 złotych, medalu okolicznościowego na 60-lecie S. (...) w czarnym etui oraz pieniędzy w różnych walutach stanowiących równowartość około 2.000 złotych, na szkodę T. K. i G. R. w łącznej wysokości nie mniejszej niż 27.261 złotych i czyn ten zakwalifikował z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał wszystkich oskarżonych, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. D. O. wymierzył karę grzywny 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz S. B. (1) wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

7. oskarżonych D. O., D. W. i S. B. (1) w ramach zarzucanego im w pkt VII aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w dniu 02 sierpnia 2013 roku, w miejscowości Ł., woj. (...), na terenie C. (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do znajdującego się na terenie C. (...) w ten sposób, że przy użyciu łomu i młotka wylamali drzwi ewakuacyjne oraz drzwi prowadzące na zaplecze wskazanego salonu, a następnie przy użyciu oryginalnego klucza, który wyjęli ze znajdującej się tam szafki, otworzyli sejf, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w nim pieniędzy w łącznej kwocie 28.417,53 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. i czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał wszystkich oskarżonych, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz S. B. (1) wymierzył karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

8. oskarżonych D. O., D. W. i S. B. (1) w ramach zarzucanego im w pkt VIII aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w dniu 21 sierpnia 2013 roku około godziny 22.30 w miejscowości I., gm. C., woj. (...), w budynku jednorodzinne położonym przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po otwarciu uchylonego okna i dostaniu się do wnętrza budynku, grożąc A. K. natychmiastowym użyciem przemocy, w tym poprzez posłużenie się trzymaną bronią palną w postaci rewolweru bębnekowego marki R.(...), który był niesprawny a przy tym pokrzywdzona uznała go za straszak oraz krępując taśmą ręce i zaklejając usta doprowadzili pokrzywdzoną w ten sposób do stanu bezbronności, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów ze złota, wyrobów jubilerskich, w tym naszyjnika, pierścionków, obrączki, bransolety, wartości nie mniejszej niż 11.420 złotych, oraz pieniądze w kwocie 11.500 złotych, 40 euro i 50 dolarów na szkodę A. K. w łącznej wysokości nie mniejszej niż 23.248 złotych i czyn ten zakwalifikował z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał wszystkich oskarżonych, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. D. O. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. D. W. wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz S. B. (1) wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9. oskarżonego D. O. w ramach zarzucanego mu w pkt IX aktu oskarżenia czynu, uznał za winnego tego, że w dniu 02 sierpnia 2013 roku, w miejscowości Ł., woj. (...), na terenie C. (...), przy ul. (...), w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio zabranej rzeczy w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 28.417,53 złotych, bezpośrednio po dokonaniu ich kradzieży w salonie (...), użył wobec interweniującego pracownika ochrony M. R. gazu pieprzowego w ten sposób, że z bliskiej odległości rozpylił go w kierunku oczu wskazanego, co w tym momencie unieruchomiło go i uniemożliwiło

mu kontynuowanie pościgu, doprowadzając tym samym do stanu bezbronności i czyn ten zakwalifikował z art. 281 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał go a na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył D. O. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

10. oskarżonego D. O. w ramach zarzucanego mu w pkt X aktu oskarżenia czynu, uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu, do dnia 13 grudnia 2013 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, w D., woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci gazowego rewolweru bębnekowego marki R. model (...) (...) wraz z 6 sztukami amunicji w postaci rewolwerowych naboji gazowych (...) i czyn ten zakwalifikował z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał go a na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzył D. O. karę grzywny 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

11. oskarżonego D. W. w ramach zarzucanego mu w pkt XI aktu oskarżenia czynu, uznał za winnego tego, że w dniu 02 sierpnia 2013 roku, w miejscowości L., woj. (...), na terenie C. (...), przy ul. (...), w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio zabranej rzeczy w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 28.417,53 złotych, bezpośrednio po dokonaniu ich kradzieży w salonie (...), użył wobec interweniującego pracownika ochrony M. R. gazu pieprzowego w ten sposób, że z bliskiej odległości rozpylił go w kierunku oczu wskazanego, co w tym momencie unieruchomiło go i uniemożliwiło mu kontynuowanie pościgu, doprowadzając tym samym do stanu bezbronności i czyn ten zakwalifikował z art. 281 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. skazał D. W. oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

12. oskarżonego D. W. w ramach zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia czynu, uznał za winnego tego, że w nieustalonym okresie czasu przed i w dniu 13 grudnia 2013 roku w budynku położonym w miejscowości D. przy ul. (...), woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci gazowego rewolweru bębnekowego marki R. model (...) (...) wraz z 6 sztukami amunicji w postaci rewolwerowych naboji gazowych (...) i czyn ten zakwalifikował z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał D. W. i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

13. oskarżonego S. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XIII aktu oskarżenia czynu, przy czym ustalił, iż posiadał on marihuanę o łącznej wadze 11,97 gram netto i czyn ten zakwalifikował z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

14. oskarżonych D. O., D. W., K. O. i A. R. (1) w ramach zarzucanego im w pkt XIV i XV aktu oskarżenia czynu uznał za winnych tego, że w dniu 31 października 2013 roku około godziny 0.15 w miejscowości A., gm. C., woj. (...), w budynku jednorodzinym oznaczonym numerem 23, działając wspólnie i w porozumieniu, weszli przez nie zamknięte drzwi do wnętrza domu, tam grożąc U. P. natychmiastowym użyciem przemocy, w tym poprzez posłużenie się trzymaną bronią palną w postaci rewolweru bębnekowego marki R. (...), którego niesprawności pokrzywdzona nie była świadoma, a który sprawcy przystawili jej do skroni oraz krępując taśmą ręce i nogi, zaklejając usta doprowadzili pokrzywdzoną w ten sposób do stanu bezbronności, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów ze złota, wyrobów jubilerskich ze srebra, w tym łańcuszków, kolczyków, pierścionków, obrączki, bransolety, wisiorów, zegarków, złotego krzyża z miejscem na relikwie, wartości nie mniejszej niż 47.139 złotych, telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 449 złotych, dwóch aparatów fotograficznych, zbioru monet, oraz karty do bankomatu B. (...) na szkodę U. P. w łącznej wysokości nie mniejszej niż 47.588 złotych nadto kluczy do domu, garażu i furtki wartości 220 złotych na szkodę D. Z. oraz D. G. w łącznej wysokości 1.834 złote, obejmującej też koszt wymiany uszkodzonego okna przedmiotowej nieruchomości w kwocie 1.614 złotych, po czym wszyscy udali się do pobliskiej miejscowości K., woj. (...), ul. (...), gdzie w bankomacie należącym do B. (...) w K., trzykrotnie wpisując kod (...) usiłowali dokonać wypłaty pieniędzy ze wskazanej wyżej karty ponownie na szkodę U. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na posługiwanie się błędnym numerem kodu i czyn ten zakwalifikował z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu skazał wszystkich oskarżonych, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. D. O. wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 2 k.k. D. W. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, K. O. wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz A. R. (1) karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

15. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe wymierzone oskarżonemu D. O. w pkt od 1 do 5, 7, 9 i 14 kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz wymierzone wskazanemu w pkt 6 i 10 niniejszego wyroku kary grzywny i orzekł karę łączną 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

16. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu D. W. w pkt od 1 do 8, od 11 do 12 i 14 jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

17. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu S. B. (1) w pkt od 6 do 8 i 13 wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

18. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- wobec oskarżonych D. O. i D. W. na poczet kar łącznych pozbawienia wolności od dnia 13 grudnia 2013 roku do dnia 23 lipca 2015 roku,

- wobec oskarżonego S. B. (2) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres od 18 grudnia 2013 roku do 23 lipca 2015 roku,

- wobec oskarżonego K. O. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności od 13 grudnia 2013 roku do 23 lipca 2015 roku,

- wobec oskarżonego A. R. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres od 15 grudnia 2013 roku do dnia 07 lipca 2014 roku, od dnia 18 lipca 2014 roku do dnia 26 czerwca 2015 roku oraz od dnia 21 lipca 2015 roku do 23 lipca 2015 roku;

19. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych D. O. i D. W. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych, i tak: na rzecz R. G. oraz B. G. łącznej kwoty 110.478 złotych, na rzecz A. R. (3) kwoty 7.500 złotych, na rzecz A. P. kwoty 1.800 złotych, na rzecz H. (...)z siedzibą w K. kwoty 80 złotych, oraz na rzecz Z. P. kwoty 17.350 złotych;

20. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych D. O., D. W. i S. B. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych, i tak: na rzecz T. K. i G. R. łącznie kwoty 27.261 złotych oraz na rzecz A. K. kwoty 23.248 złotych;

21. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych D. O., D. W., K. O. i A. R. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych, i tak: pokrzywdzonej U. P. kwoty 47.588 złotych oraz D. Z. i D. G. kwoty 1.834 złotych;

22. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie przedmiotów wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 30/14, k. 2264-2267, poz. 6-8, 11, 15, 49;

23. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych nr 30/14, k. 2264-2267 nakazał zwrócić: oskarżonemu D. W. wskazane pod pozycją 1-5, 12-14, oskarżonemu D. O. wskazane pod pozycją 16-22, 24-40, oskarżonemu K. O. wskazany pod pozycją 42, oskarżonemu S. B. (1) wskazane pod pozycją 43-47, oskarżonemu A. R. (1) wskazany pod pozycją 50 oraz B. P. wskazany pod pozycją 41;

24. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu, i tak: na rzecz adw. A. M. (2), kanc. adw. ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 2.214 złotych (dwa tysiące dwieście czternaście złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. W. z urzędu, w tym należny podatek od towarów i usług; na rzecz adw. W. P., kanc. adw. ul. (...)(...), (...)-(...) W., kwotę 1.918,80 złotych (jeden tysiąc dziewięćset osiemnaście złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem

zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. O. z urzędu, w tym należny podatek od towarów i usług;

25. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził solidarnie od oskarżonych D. O., D. W., K. O. i A. R. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych D. Z. i D. G. kwotę 3,50 zł (trzy złote pięćdziesiąt groszy);

26. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Apelacje od wyroku wnieśli m. in. obrońcy oskarżonych D. W. i A. R. (1) a co do oskarżonego D. W. także prokurator.

Obrońca oskarżonego D. W., zaskarżyła wyrok na korzyść oskarżonego:

I. w zakresie czynów opisanych w pkt. 1-5 wyroku w całości,

II. w zakresie czynów opisanych w pkt. 7-8 wyroku w całości,

III. w zakresie czynu opisanego w pkt. 11 wyroku w całości.

Powołując się na treść art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 3 kpk, wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a mających wpływ na jego treść poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt. 1-5, 7-8, 11 wyroku podczas, gdy jedynym dowodem potwierdzającym ten udział są wyjaśnienia współoskarżonego D. O..

Obrońca oskarżonego, podnosząc taki zarzut wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w pkt. 1-5, 7-8, 11 wyroku i uwzględniającej to zmiany wyroku łącznego.

Obrońca oskarżonego A. R. (1), na podstawie art. 425 § 1 kpk i art. 444 § 1 kpk, zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 438 pkt 2 kpk zarzuciła obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, skutkującą błędnym uznaniem, iż:

1) A. R. (1) wiedział o planowaniu a następnie użyciu podczas zdarzenia z dnia 31 października 2013 r. w stosunku do pokrzywdzonej U. P. broni palnej w sytuacji, w której jak wynika z wyjaśnień K. O. o istnieniu broni dowiedział się dopiero pod budynkiem pokrzywdzonej a nie mógł o tym dowiedzieć się w tym samym czasie A. R. (1), bowiem nie wchodził on z nimi i głównie przebywał w samochodzie,

2) A. R. (1) uczestniczył przy pakowaniu i ukrywaniu plecaka, w którym rzekomo miała znajdować się broń, w sytuacji, w której z wyjaśnień współoskarżonych wynika, iż plecak pakował D. O. i D. W. i, że plecak nie był chowany dzień wcześniej i był na miejsce przywieziony w samochodzie w dniu zdarzenia,

3) A. R. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi, mimo, iż przyjęta przez niego rola sprowadzała się do pełnienia funkcji kierowcy oraz dostarczenia współoskarżonym informacji o U. P., skoro oskarżony w czasie, gdy współoskarżeni dokonywali rozboju opuścił samochód i udał się do domu, pojechał na stację na zakupy oraz w ogóle nie wysiadał z samochodu w czasie usiłowania użycia karty do bankomatu przez współoskarżonych.

Obrońca oskarżonego, podnosząc takie zarzuty, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu jako wyczerpującego znamiona art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 1 kk (wraz ze stosowną zmianą opisu czynu) i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej orzeczonej wobec oskarżonego D. W. na jego niekorzyść.

Powołując się na art. 425 § 1 kpk, art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk, wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej D. W. za popełnienia zarzucanych mu przestępstw w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako nazbyt łagodnej w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów i stopnia winy, przez co nie spełnia ona wymogów w zakresie prewencji indywidualnej oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa a tym samym nie uwzględnia w należyтым stopniu wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Prokurator, podnosząc taki zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej i wymiarzenie D. W. za przypisane mu przestępstwa kary łącznej w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przywołane wyżej apelacje okazały się skuteczne na tyle, na ile zainicjowały postępowanie odwoławcze i tym samym umożliwiły kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku, która doprowadziła do jego modyfikacji. Wskazać jednak należy, że u podstaw zmiany wyroku nie legła zasadność zarzutów sformułowanych przez skarżących.

Uwzględniając zakres zaskarżenia wyroku przez autorów poszczególnych apelacji, także tych, którzy nie złożyli wniosków o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, za niewątpliwie najdalej idącą uznać należy tą wniesioną przez obrońcę oskarżonego D. W., stąd środek odwoławczy tej skarżącej wymaga oceny w pierwszej kolejności. Stanowisko to jest o tyle zasadne, że w przypadku podzielenia zarzutu w nim sformułowanego, wyrok sądu pierwszej instancji co do oskarżonego D. W. w zasadniczym zakresie nie mógłby się obronić.

Obrońca D. W. formułując zarzut błędnych ustaleń faktycznych wobec większości rozstrzygnięć sądu okręgowego (co do 8 spośród 11 przypisanych oskarżonemu przestępstw), jako podstawę tego uchybienia wskazuje wadliwą ocenę materiału dowodowego sprawy a to wyjaśnień współoskarżonego D. O.. Skarżąca podnosi, że to wyłącznie ten dowód obciąża oskarżonego i stanowił jedyną podstawę uznania jego winy co do czynów objętych skargą apelacyjną, gdy w jej ocenie, dla przyjęcia, by tak ukształtowany materiał dowodowy mógł stanowić podstawę prawdziwych ustaleń faktycznych wymagane jest, by inne, choć pośrednie dowody, łączyły oskarżonego z tymi przestępstwami (str. 3 apelacji), a w rozpoznawanej sprawie tak nie jest. Pogląd taki nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem ani obowiązujący stan prawny, ani wypracowane na jego gruncie orzecznictwo, stanowiska takiego nie uprawniają.

Oskarżony D. O., do którego wyjaśnień odwołuje się obrońca, jest współsprawcą znakomitej większości czynów przypisanych także D. W. i już w toku postępowania przygotowawczego złożył wyjaśnienia, w których nie tylko przyznał się do stawianych mu zarzutów, ale podał okoliczności innych przestępstw popełnionych wspólnie i w porozumieniu głównie z D. W.. Podczas wielokrotnych przesłuchań, konsekwentnie wskazywał na jego udział w przestępstwach, precyzując także rolę, jaką przy ich popełnieniu odgrywał. Nie ulega zatem wątpliwości, że takimi wyjaśnieniami obciążył współoskarżonego, miały one zatem charakter tzw. pomówienia. Dowód taki – co wobec treści apelacji wymaga podkreślenia - przepisy kodeksu postępowania karnego przewidują i podlega on ocenie w oparciu o te kryteria, które mają zastosowanie do wszystkich dowodów.

W procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów, a to ujęty w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria oceny mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku szeroko rozumianego pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak, m.in. SN

w wyroku z 20.11.2012 r. WA 24/12, SA we Wrocławiu w wyroku z 19.09.2013 r. II AKa 266/13; SA w Białymstoku w wyroku z 6.06.2013 r, II AKa 61/13; SA w Krakowie w wyroku z dnia 25.09.2012 r. II AKa 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o szczególnych kryteriach oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego ujęte w art. 7 kpk.

Powyższe uwagi, choć ogólnej natury, mają istotne znaczenie dla rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonego D. W., skoro skarżąca wady wyroku upatruje właśnie w dokonanej przez sąd ocenie wartości dowodowej obciążających oskarżonego wyjaśnień D. O.. Stwierdzić jednak należy, że ocena tego dowodu zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku jest wyczerpująca, rzeczowa i konkretna a jako taka zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. Kompleksowa analiza wyjaśnień D. O. uprawniała sąd orzekający w pierwszej instancji do sformułowania wniosku, że jego relację cechuje spójność i logika. D. O. podczas wielu przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego konsekwentnie podawał co do udziału D. W. w poszczególnych przestępstwach, co jednak istotne, szczegółowo relacjonował także co do własnej w nich roli, a to świadczy o szczerości wypowiedzi. Dokonując analizy jego wyjaśnień sąd słusznie uznał, że nie stanowią one dowodu osamotnionego, bowiem w istotnym zakresie znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. I tak, w zakresie samego przebiegu poszczególnych przestępstw, wyjaśnienia oskarżonego znajdują wsparcie w zeznaniach pokrzywdzonych, którzy relacjonując chociażby co do sposobu, w jaki sprawcy dostali się do ich domów, podają okoliczności zgodne z tymi, które wskazał D. O.. Podobne wnioski odnieść należy do charakterystyki skradzionych przedmiotów. Nie ulega jednak wątpliwości, że zeznania pokrzywdzonych w tym zakresie cechuje zdecydowanie większa precyzja, bowiem dla każdej z tych osób utracone przedmioty miały istotną wartość materialną, ale i emocjonalną związaną z wydarzeniami, które przypominały. Tymczasem dla oskarżonych miały taką wartość, za jaką udało im się je zbyć w lombardach a zatem niewspółmiernie niższą, od rzeczywistej, część rzeczy oskarżeni po kradzieży wyrzucali (np. z kradzieży z włamaniem na szkodę małżonków G., zarzut I.). To sprawia, że w swoich wyjaśnieniach oskarżony D. O. nie podaje tak szczegółowo wszystkich przedmiotów, jakie z poszczególnych przestępstw uzyskali, która to okoliczność w żadnej mierze nie podważa wartości dowodowej jego wyjaśnień. Słusznie również sąd dostrzegł, że wyjaśnienia D. O. co do udziału D. W. w przypisanych im przestępstwach wspierają wyniki przeszukania miejsca jego zamieszkania. To właśnie w mieszkaniu D. W. znaleziono przedmioty z kradzieży na szkodę T. K. i G. R., czy U. P.. Nadto, to u tego oskarżonego zabezpieczono plecak z zawartością m. in. kominiarek, rękawic, łapek, metalowych wiertel a także rewolwer marki R. (...) z amunicją, które to przedmioty były niewątpliwie wykorzystywane do popełniania przestępstw (k. 109-114, 127-156, 209-211, 1300-1308). Te okoliczności D. W. starał się zataić, skoro pierwotnie podał, że zabezpieczone w jego domu rzeczy znalazł w lesie (k. 251). Wyjaśnienia D. O. co do udziału i roli oskarżonego D. W. w części przestępstw znajdują w końcu potwierdzenie w relacjach pozostałych oskarżonych, w tym – choć w ograniczonym zakresie – w wyjaśnieniach D. W.. Na powyższą okoliczność warto także przywołać wyjaśnienia chociażby oskarżonego A. R. (1), który będąc przesłuchiwanym w toku postępowania przygotowawczego wskazał, że to właśnie D. W. powiedział mu, że wchodzą na kwadraty, to znaczy włamują się do odmów (k. 275) a nadto, że z nim (tj. O.) najlepiej mu się pracuje bo jak razem wchodzą na włamanie to on się nie boi (k. 276). Oskarżony ten, wyjaśnień tych nie potwierdził, ale także ta okoliczność słusznie została poddana ocenie sądu a wnioski z niej wywiedzione zasługują na aprobatę (str. 65-66 uzasadnienia).

Uwzględniając zatem tak ukształtowany materiał dowodowy, brak jest podstaw do zakwestionowania wartości dowodowej relacji D. O.. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że w toku postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności wskazujące na to, by oskarżony ten bezpodstawnie pomówił D. W., bądź przedstawił jego udział w poszczególnych przestępstwach w sposób niezgodny z rzeczywistością. Oskarżeni są spokrewnieni, przed zatrzymaniem utrzymywali ze sobą bliskie, koleżeńskie relacje. Sam D. W., choć twierdził konsekwentnie, że współoskarżony go pomawia bo jest mu łatwiej, na pytanie co oznacza taka wypowiedź, oświadczył, że nie wie, w czym jest mu łatwiej (k. 2316).

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, sąd pierwszej instancji słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. W. w zakresie, w jakim negował on swój udział w przypisanych mu przestępstwach, a w szczególności jego twierdzeniom, że z D. O. był w konflikcie z powodu pożyczki, jakiej współoskarżony mu udzielił a następnie, stosując

także groźby, domagał się jej zwrotu i w takich warunkach zmusił go do udziału w dwóch przestępstwach. Wersji tej przeczy całokształt materiału dowodowego sprawy. Niezależnie bowiem od wyjaśnień D. O., także z wyjaśnień K. O. wprost wynika, że relacje jego brata ze współoskarżonymi układały się dobrze, nie byli przez niego zastraszani (k. 2325 W. i B. nie wyglądali jakby byli zastraszani w relacjach z moim bratem. Wydaje mi się, że relacje między nimi były dobre). Wskazać także należy, że rzekoma pożyczka jako powód bezpodstawnego pomówienia została podana przez oskarżonego dopiero na rozprawie. W sytuacji, gdy wobec D. W., na podstawie wyjaśnień współoskarżonego, poszerzany był zakres zarzutów a jednocześnie pozostawał on tymczasowo aresztowany, jako oczywiste jawi się podanie takiej okoliczności już na we wcześniejszej fazie postępowania a skoro oskarżony nie uczynił tego to oznacza, że okoliczność taka nigdy nie miała miejsca i została wykreowana wyłącznie dla potrzeb realizacji linii obrony. Nadto, niezależnie od powyższego podnieść należy, że sam D. W. jest w tym zakresie niekonsekwentny. Skoro bowiem twierdzi, że to wyłącznie groźbami D. O. był przymuszony do udziału w części przestępstw, to jednocześnie wyjaśnienia, że był inicjatorem jednego z nich (kradzież na szkodę T. K. i G. R., k. 2312 ja byłem pomysłodawcą tego przestępstwa...) uprawnia ocenę, że jego wyjaśnienia w tym zakresie są nielogiczne, stanowią wyłącznie linię obrony a nie rzeczywiste odzwierciedlenie przebiegu zdarzeń.

Podobną ocenę odnieść należy do wyjaśnień S. B. (1), do którego to dowodu obrońca oskarżonego D. W. również odwołuje się w apelacji. Ten oskarżony, podczas przesłuchań w śledztwie, konsekwentnie przyznawał się do stawianych mu zarzutów i nigdy nie wskazał, by działał pod presją, w szczególności, by pomiędzy nim a oskarżonym D. O. był jakikolwiek konflikt i by ten zmuszał go do udziału w przestępstwach. Okoliczność tą S. B. (1) odmiennie przedstawił dopiero na rozprawie. Uwzględniając jednak samą treść jego wypowiedzi, nie sposób uznać ją za wiarygodną. Oskarżony podaje, że bał się D. O., ale to nie przeszkadzało mu pożyczać od niego pieniądze i choć – jak twierdzi - był w tym zakresie zdeterminowany koniecznością remontu dachu domu, to jednocześnie wskazał, że to właśnie za pieniądze z rzekomej pożyczki od O. w 2013 r. pojechał na weekend do Juraty (k. 2318-2319). Takiej treści wyjaśnienia są nielogiczne, a jako takie nie zasługują na wiarę. W konsekwencji przywołanie ich przez skarżącą jako wspierających wartość dowodową wyjaśnień D. W. uznać należy za zabieg chybiony i to w stopniu oczywistym.

Nie są także słuszne zastrzeżenia obrońcy dotyczące ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie przestępstwa z art. 281 kk przypisanego oskarżonemu na szkodę M. R. (zarzut XI). Wbrew stanowisku obrońcy, sąd szczegółowo zrekonstruował stan faktyczny w zakresie tego czynu i wskazał, które dowody stanowiły podstawę poczynionych ustaleń (str. 18 uzasadnienia). Z wyjaśnień D. O. i S. B. (1) jednoznacznie wynika, w jakim składzie osobowym sprawcy dokonali włamania do salonu (...), w szczególności, którzy z nich weszli do wnętrza sklepu. Wobec treści wyjaśnień D. O., wspartych nagraniem z monitoringu odtworzonym na rozprawie, sąd słusznie uznał za udowodnione, że poza D. O. to oskarżony D. W. posiadał gaz pieprzowy i użył go podczas ucieczki. W takich warunkach samo to, że jakość zabezpieczonego nagrania uniemożliwia szczegółową identyfikację zarejestrowanych na nim osób, nie oznacza, by ustalenia sądu w tym zakresie były wątpliwe. Odmienne stanowisko obrońcy wynika wyłącznie z uproszczonej i wybiórczej analizy dowodów, a jako takie nie może stanowić skutecznej podstawy do uwzględnienia wniosku apelacji także w tym zakresie.

Wbrew stanowisku obrońcy, wartości dowodowej wyjaśnień D. O. nie podważa także okoliczność, że w okresie od 9 do 17 maja 2012 r. oskarżony D. W. przebywał na leczeniu szpitalnym - w O. (...) Szpitala (...) w W., gdzie przeszedł zabieg operacyjny. Wobec dołączenia do apelacji karty informacyjnej z jego pobytu w szpitalu i zabiegu operacyjnego, sąd apelacyjny uzupełnił w tym zakresie postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z opinii biegłego lekarza medycyny z zakresu chirurgii na okoliczność oceny, jaki był stan zdrowia oskarżonego po opuszczeniu szpitala, w tym w szczególności, jak wykonany u niego zabieg tydzień po opuszczeniu szpitala wpłynął na jego codzienne funkcjonowanie, w tym sprawność i siłę fizyczną. Potrzeba uzupełnienia postępowania w tym zakresie związana była z okolicznością, że data pierwszego z zarzuconych oskarżonemu przestępstw – kradzieży z włamaniem do domu małżonków G. została ustalona na 25-28 maja 2012 r, a zatem 16 dni po operacji. Z opinii biegłej M. G. wynika, że stan zdrowia oskarżonego w dacie wypisu ze szpitala był dobry, nie zalecono mu leżenie, dzień po opuszczeniu szpitala jak i 7 dni później samodzielnie zgłosił się do poradni chirurgicznej (k. 3862-3864 opinia, k. 3796-3833 dokumentacja leczenia). Biegła w toku opinii uzupełniającej przed sądem podała, że zabieg, jakiemu został poddany

oskarżony w nocy z 9 na 10 maja 2012 r. należy do kategorii zabiegów ciężkich i polegał na usunięciu dużej części jelita (k. 3974-3876, t. XX). Zabieg był wykonany w trybie nagłym, był związany ze schorzeniem przewodu pokarmowego – chorobą L.-C., na którą oskarżony choruje od 16 roku życia. Biegła podniosła, że zapisy dokumentacji medycznej z pobytu oskarżonego w szpitalu wskazują, że w następstwie operacji nie stwierdzono żadnych powikłań, stan zdrowia oskarżonego był dobry, chodził, nie zgłaszał dolegliwości, również takich dotyczących rany pooperacyjnej. Biegła podkreśliła, że rekonwalescencja po takim zabiegu ma charakter indywidualny, zależy od kondycji i sprawności pacjenta oraz jego podejścia do leczenia. W tym zakresie wskazała, że oskarżony pomimo przewlekłej choroby wymagającej chociażby stałego przyjmowania leków i odpowiedniej diety, leków nie przyjmował. Odnosząc się do zapisu z karty opieki pielęgniarskiej z daty 13/14 maja 2012 r. (k. 3827), z którego wynika, że oskarżony przyniósł sobie materiały opatrunkowe z innego oddziału i samodzielnie wykonał opatrunek, świadczy o jego podejściu do choroby, a co istotne wskazuje niewątpliwie na jego dobrą kondycję. Odnosząc się także do własnych doświadczeń, biegła wskazała, że sama, po podobnej operacji, po 10 dniach wróciła do pracy (k. 3975).

Sąd Apelacyjny uznał opinię biegłej – zarówno pisemną, jak i ustną – za wiarygodny a tym samym wartościowy dowód w sprawie. Biegła, przy uwzględnieniu przesłuchania na rozprawie, odniosła się do wszystkich zagadnień podniesionych przez sąd i strony. Potwierdzając opinię pisemną, uzupełniła ją w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że operacja i hospitalizacja D. W. w dniach od 9 do 17 maja 2012 r. nie wykluczały jego aktywnego udziału w przestępstwie w okresie od 25 do 28 maja 2012 r. na szkodę małżonków G.. Biegła wyczerpująco przedstawiła problematykę będącą przedmiotem opiniowania odwołując się do szczegółowej analizy tych wszystkich dowodów, w tym dokumentacji leczenia oskarżonego, które dla wyjaśnienia przedmiotu opinii nie tylko miały, ale nawet tylko mogły mieć znaczenie. W takich warunkach, opinia jako jasna, pełna i wyczerpująca stanowi wartościowy dowód dla czynienia w sprawie ustaleń faktycznych. Wobec powyższego za chybione i to w stopniu oczywistym uznać należy stanowisko obrońcy oskarżonego D. W., że stan jego zdrowia uniemożliwiał jego udział w przestępstwie.

Niezależnie od powyższego wskazać także należy, że data zabiegu i pobytu w szpitalu (...), jemu samemu znana była od samego początku postępowania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że takie wydarzenie nie dość, że ma szczególnie i najczęściej incydentalny charakter, to zawsze stanowi trudne i przykre przeżycie, przez co pozostaje na wiele lat w pamięci. Mimo to, oskarżony ani w toku postępowania przygotowawczego, ani przed sądem pierwszej instancji nie podnosił, by to stan jego zdrowia uniemożliwiał mu popełnienie jednego z zarzuconych mu przestępstw. Choć oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności a tym samym przedstawiania dowodów na swoją korzyść, to jednak sam czas zgłoszenia dowodu, także wpływa, na ocenę jego wartości. Gdyby, jak aktualnie podnoszone jest w apelacji, stan zdrowia oskarżonego wykluczał jego udział w jednym z przestępstw, podważając wyjaśnienia współoskarżonego w tym zakresie, to nie ulega wątpliwości, że okoliczność ta została by wskazana przez oskarżonego znacznie wcześniej. Jej przedstawienie dopiero na etapie postępowania odwoławczego, nie może być zatem oceniane inaczej, aniżeli realizowanie aktualnie przyjętej linii obrony.

Wobec tych wszystkich okoliczności stwierdzić należy, że sąd okręgowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy sprawy, w zakresie, w jakim stanowił podstawę uznania sprawstwa i winy oskarżonego D. W. i słusznie uznał, że nie budzą one wątpliwości. Sąd słusznie przyjął, że obciążające tego oskarżonego dowody, w szczególności wyjaśnienia D. O., nie są osamotnione skoro znajdują rzeczowe wsparcie w pozostałym materiale dowodowym. Podnieść przy tym należy, że nie jest słuszne stanowisko skarżącej, by każda okoliczność wynikająca z określonego dowodu musiała znajdować wsparcie w innych dowodach, reguła taka nie wynika w szczególności z kryteriów ujętych w art. 7 kpk. Skoro wyjaśnienia D. O. w określonym zakresie zostały pozytywnie zweryfikowane, to stanowią wartościową podstawę do czynienia ustaleń faktycznych. W konsekwencji, oceny i ustalenia sądu, które legły u podstaw uznania winy oskarżonego D. W. korzystają z ochrony w instancji odwoławczej tym bardziej, że skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów, które mogłyby je podważyć.

Podobną ocenę odnieść należy do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego A. R. (1). Sytuacja tego oskarżonego kształtuje się jednak inaczej, bowiem choć z innych powodów, aniżeli wskazała skarżąca, wyrok wobec

tego oskarżonego, także w zakresie ujętym we wnioskach skargi apelacyjnej, został zmieniony. W konsekwencji zarzuty opisane w pkt. 1) i 2) apelacji uległy niejako dezaktualizacji, dla porządku wymagają jednak omówienia.

Nie ma racji obrońca oskarżonego A. R. (1) podnosząc, że materiał dowodowy sprawy wyklucza przyjęcie jego świadomości, że podczas napadu na pokrzywdzoną U. P. zostanie użyta broń. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że dowody zgromadzone w tym zakresie jednoznacznie pozwalają na poczynienie takich ustaleń, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku. Tym samym przedstawiony w uzasadnieniu wyroku sposób wnioskowania sądu, który doprowadził do przyjętych ustaleń, nie jest dotknięty obrazą art. 7 kpk, czy też art. 5 § 2 kpk, do których to przepisów skarżąca odwołuje się w apelacji. Niezależnie od bezzasadności zarzutu w tym zakresie, podnieść dodatkowo należy, że sama jego konstrukcja jest błędna. Obrońca zarzuca jednoczesną obrazę art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk pomijając, że przepisy te mają rozłączny charakter. Nie dające się usunąć wątpliwości, w rozumieniu art. 5 § 2 kpk, mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (tak SN w postanowieniu z dnia 10.10.2013 r, V KK 119/13, LEX nr 1400594). Tym samym, art. 5 § 2 kpk ma zastosowanie tylko wówczas, gdy pomimo oceny dowodów uwzględniającej wskazania art. 7 kpk powstanie taki stan wątpliwości, który wymaga zastosowania reguły in dubio pro reo. To sprawia, że formułowanie wspólnego zarzutu obrazę art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk jest zabiegiem metodologicznie wadliwym i choć oczywiście nie wyłącza możliwości kontroli instancyjnej wyroku, to jednak nie pozostaje bez wpływu na ogólną ocenę zasadności tak skonstruowanej apelacji.

W konsekwencji, dzieląc ocenę zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 66) za słuszne uznać należy stanowisko sądu pierwszej instancji, że całokształt materiału dowodowego sprawy oceniony przez przyzmat wskazań art. 7 kpk, nie pozostawia wątpliwości w zakresie szczegółowej wiedzy A. R. (1) co do zaplanowanego przebiegu napadu na pokrzywdzoną U. P.. Sąd słusznie w tym zakresie wskazał na konsekwentne i spójne wyjaśnienia D. O.. Nie ulega przy tym wątpliwości, że to oskarżony A. R. (1) był inicjatorem tego przestępstwa. Przypomnieć należy, że U. P. jest jego sąsiadką, oskarżony wiedział zatem, że jest osobą starszą a nadto mieszka ze schorowaną matką (k. 275 ...podczas rozmowy z D. na moim podwórku kiedy powiedziałem mu o mojej sąsiadce on stwierdził, że można ją okraść bo może mieć pieniądze... ja D. mówiłem że matka pani U. jest niekontaktowa, leży w łóżku k. 2535 ...dałem pomysł, żeby zrobić mieszkanie mojej sąsiadki...). Z wyjaśnień pozostałych dwóch głównych organizatorów napadu – oskarżonych D. O. i D. W. – wynika przy tym, że oskarżony A. R. (1) brał udział w planowaniu napadu, uczestniczył zatem w omawianiu wszystkich szczegółów. Niezależnie od wyjaśnień D. O., które krytyce niesłusznie poddaje skarżąca, podnieść należy, że także oskarżony D. W. podał okoliczności wprost wskazujące na wiedzę A. R. (1), że podczas przestępstwa zostanie użyta broń. Oskarżony ten wskazał chociażby, że D. O. już w samochodzie trzymał pistolet (k. 2314), podał także, że plecak, w którym mieli broń pakowali wspólnie, chyba był wówczas obecny R. (k. 2315). Powyższe, w powiązaniu z wyjaśnieniami D. O., który w tym zakresie wyrażał całkowitą pewność (k. 322 A. wiedział, że w plecaku mamy pistolet. On już parę dni wcześniej wiedział, że będziemy mieli na tym napadzie pistolet...) nakazuje podzielić słuszność ocen i ustaleń sądu w tym przedmiocie. Nie ma przy tym racji obrońca odwołując się do wyjaśnień K. O., bowiem sytuacja tego oskarżonego kształtuje się odmiennie. Oskarżony K. O. nie brał udział w planowaniu, ani przygotowaniu przestępstwa, bowiem początkowo współoskarżeni nie uwzględniali potrzeby udziału w napadzie jeszcze jednej osoby. Dopiero dzień - dwa przed napadem, oskarżony D. O. uznał, że na potrzeby tej roboty trzeba jeszcze kogoś wziąć i udział w przestępstwie zaproponował swojemu bratu K. (k. 319-329, wyjaśnienia z 16 grudnia 2013 r.). To sprawia, że K. O. niemal w ostatniej chwili został uwzględniony jako czwarty uczestnik napadu, a zatem – co raz jeszcze należy podkreślić - nie brał udziału w jego planowaniu, stąd jego wiedza co do sposobu realizacji przestępstwa była zdecydowanie inna - ograniczona, w porównaniu z pozostałymi oskarżonymi. W takich warunkach, wywodzenie z tego jakichkolwiek skutków dla A. R. (1), jest zabiegiem w oczywisty sposób chybionym.

Podobnie ocenić należy stanowisko obrońcy, by rola oskarżonego A. R. (1) w przestępstwie na szkodę pokrzywdzonej U. P. mogła być rozpatrywana wyłącznie w kategoriach formy zjawiskowej, a to pomocnictwa do przestępstwa rozboju – art. 18 § 3 kk. Wbrew stanowisku skarżącej, sąd słusznie przyjął, że zachowanie oskarżonego realizuje znamiona współsprawstwa, co więcej stanowi wręcz akademicki przykład tej postaci przestępczego współdziałania.

Współsprawstwo zachodzi wtedy, gdy dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu wspólnie dokonuje czynu zabronionego, przy czym – co należy podkreślić - warunkiem przyjęcia współsprawstwa jest istnienie porozumienia. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców. Pomocnictwo natomiast to ułatwienie popełnienia przestępstwa innej osobie. Współsprawcę i pomocnika różnicuje psychiczny stosunek do przestępstwa – dla współsprawcy popełniany czyn jest jego własnym przestępstwem, dla pomocnika – przestępstwem cudzym. Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy a w szczególności to, że oskarżony A. R. (1) był inicjatorem napadu na pokrzywdzoną U. P. i aktywnie uczestniczył w planowaniu i przygotowaniu tego przestępstwa, kiedy to w ramach podziału ról został wyznaczony kierowcą, nie ulega wątpliwości, że planował własne przestępstwo popełnione w ramach współsprawstwa a nie pomagał pozostałym oskarżonym w ich przestępstwie. Podkreślić należy, że jego rola kierowcy została niejako wymuszona okolicznościami natury obiektywnej – A. R. (1) jako sąsiad pokrzywdzonej był jej osobiście znany, stąd w przypadku jego pobytu w domu, mógł być przez nią rozpoznany. Ta zatem okoliczność determinowała jego udział w napadzie w takim charakterze, w żadnej zatem mierze nie może stanowić podstawy do oceny, by takie zachowanie nie stanowiło współsprawstwa. W konsekwencji, zarówno zarzut apelacji w tym przedmiocie jak i argumentacja przywołana na jego poparcie są chybione.

Omówione apelacje – obrońców oskarżonych D. W. i A. R. (1) – jako jedyne obejmowały zarzuty wobec rozstrzygnięć co do winy, zostały zatem skierowane przeciwko całości rozstrzygnięcia i pomimo ich nie uwzględnienia, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec wymienionych oskarżonych a nadto D. O., S. B. (1) a na podstawie art. 435 kpk także K. O. w zakresie czynów przypisanych im w punktach 8. i 14. wyroku a zatem rozbojów w typie podstawowym i kwalifikowanym.

Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 455 kpk zmienił kwalifikację przestępstwa przypisanego w pkt. 14 wyroku oskarżonym D. O., D. W., K. O. i A. R. (1) z art. 280 § 2 kk na art. 280 § 1 kk. Co do przestępstwa rozboju przypisanego oskarżonym D. O., D. W. i S. B. (1) w pkt. 8 wyroku sąd zmienił jedynie opis czynu.

Przestępstw rozboju popełnionych na szkodę pokrzywdzonych A. K. (zarzut VIII) i U. P. (zarzut XIV) w przedstawionej wyżej konfiguracji osobowej, oskarżeni dopuścili się w podobny sposób – posługując się przedmiotem stanowiącym broń palną w rozumieniu przepisów ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. 2012.576 ze zm.). Z całokształtu materiału dowodowego sprawy wynika bowiem, że do obu przestępstw oskarżeni wykorzystali niemiecki rewolwer gazowy (...) mod. B., dostosowany do odstrzeliwania amunicji gazowej i akustycznej w(...), z oznaczeń wyprodukowany w 1988 r. (k. 1287-1291, t. VII opinia biegłego). Broń powyższa stanowiła własność D. O., przy czym po napadzie na pokrzywdzoną A. K. była przechowywana przez oskarżonego D. W. i u niego została zabezpieczona podczas przeszukania (k. 109-114). Ze szczegółowej opinii biegłego, także tej uzupełniającej, wynika, że zabezpieczona broń była uszkodzona mechanicznie poprzez odłamanie pletwy kurka oraz wyrobionego gniazda montażowego bębna naboju, brakowało także iglicy wraz z obsadą, co uniemożliwiało oddanie strzału z użyciem amunicji. Biegły wskazał, że budowa rewolweru pozwalała na samodzielną wymianę lub usunięcie zespołu iglicznego, czego można dokonać za pomocą specjalnie dostosowanego miniaturowego klucza z dwoma wypustkami lub w sposób uproszczony z użyciem wybijaka, ewentualnie z użyciem jakiegokolwiek zaostrego szpiczastego elementu. Podniósł, że samodzielne dorobienie takich elementów jest złożone i wymaga dostępu do podstawowych urządzeń mechanicznej obróbki metalu, jest jednak możliwe przy większej niż przeciętna znajomości budowy i działania broni palnej (k. 1287-1291 t. VII; k. 1289, 1290-1291; k. 1547 t. VIII). Wobec takiej treści opinii biegłego z zakresu badań broni, nie ulega wątpliwości, że broń użyta przez oskarżonych do obu napadów, choć formalnie stanowi broń palną, była uszkodzona w stopniu uniemożliwiającym oddanie z niej strzału a jej naprawa poprzez przywrócenie takiej funkcjonalności wymagała określonych umiejętności i większej niż przeciętna znajomości budowy i działania broni.

Odnosząc powyższe ustalenia do ustawowych znamion rozboju kwalifikowanego poprzez posługiwanie się przez sprawcę bronią palną – art. 280 § 2 kk – wskazać należy, że posłużenie się bronią w rozumieniu powołanego przepisu polega na posiadaniu przez sprawcę broni palnej i wykonywaniu nią określonych działań stwarzających u

pokrzywdzonego przeświadczenie, że broń może być w każdej chwili użyta zgodnie z jej podstawowym przeznaczeniem a zatem poprzez oddanie strzału. Dla przyjęcia realizacji znamion kwalifikowanego rozboju sprawcy muszą zatem posługiwać się bronią, która taką cechę posiada, choć nie jest wymagane, by była nabita, bo ta czynność zawsze może być przez sprawcę wykonana. Inaczej natomiast ocenić należy sytuację, gdy broń, którą posługuje się sprawca jest na tyle uszkodzona, że strzału z niej oddać nie można i tym samym nie może być użyta zgodnie z jej typowym – i co do zasady - jedynym przeznaczeniem. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w rozpoznawanej sprawie. Wobec powyższego, skoro broń, którą posługiwali się oskarżeni, na skutek mechanicznego uszkodzenia, nie mogła być użyta zgodnie z jej przeznaczeniem, to stwierdzić należy, że w zakresie celu jej użycia – posłużenia się - nie realizuje ona cech broni palnej w rozumieniu poddanego analizie przepisu. W takich warunkach, działania oskarżonych opisane w pkt. 14 części rozstrzygającej wyroku podlega ocenie wyłącznie na gruncie art. 280 § 1 kk.

Za chybioną i to w stopniu oczywistym uznać należy argumentację sądu, że w przypadku posłużenia się przez sprawców uszkodzoną, niezdolną do rażenia pocisków bronią, podstawę prawno-karnej oceny takiego zachowania sprawców stanowi subiektywne odczucie pokrzywdzonego (str. 74 uzasadnienia). Kwalifikowany, poprzez posłużenie się bronią palną, typ przestępstwa rozboju wynika z właściwości broni jaką jest zdolność rażenia pociskiem. Przeświadczenie pokrzywdzonego, czy przedmiot, którym posługują się sprawcy zdolność taką posiada, czy też nie, pozostaje bez znaczenia dla prawno-karnej oceny ich zachowania. Uznając słuszność argumentów sądu należałoby przyjąć, że nawet użycie przedmiotu imitującego broń, czyli tzw. straszaka, przy przeświadczeniu pokrzywdzonego, że jest to broń palna (a w praktyce takie odczucia zazwyczaj towarzyszą osobom pokrzywdzonym) musiałyby skutkować odpowiedzialnością sprawcy takiego czynu z art. 280 § 2 kk.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny, uzupełnił także opis czynu przypisanego oskarżonym D. O., D. W. i S. B. (1) w pkt. 8 wyroku poprzez wskazanie, że oskarżeni posłużyli się rewolwerem bębnowym R. (...) nienaładowanym i uszkodzonym poprzez brak iglicy z obsadą, co uniemożliwiało oddanie strzału z użyciem amunicji. Tak dokonana modyfikacja opisu czynu nie wymagała zmiany jego kwalifikacji na art. 280 § 1 kk, skoro taką przyjął sąd pierwszej instancji, niezależnie od poprawności argumentacji, która legła u jej podstaw.

W zakresie tego czynu (pkt. 8 wyroku, rozbój na osobie pokrzywdzonej A. K.), sąd odwoławczy wyeliminował z jego opisu także ustalenie, że pokrzywdzona została doprowadzona do stanu bezbronności. Doprowadzenie człowieka do stanu bezbronności (podobnie jak nieprzytomności) to zachowania, które nie polegają na użyciu przemocy. Innymi słowy, taki stan pokrzywdzonego nie może wynikać z zastosowania przemocy (por. wyrok SN z dnia 26 listopada 1980 r., Rw 410/80, OSNKW 1981, nr 3, poz. 14). Tymczasem z ustaleń sądu wynika, że oskarżeni zagrozili pokrzywdzonej natychmiastowym użyciem przemocy, po czym skrupowali jej taśmą ręce i nogi, tym samym zastosowali przemoc w rozumieniu art. 280 § 1 kk. W konsekwencji, sąd odwoławczy dokonał modyfikacji opisu czynu także w tym zakresie, co jednak pozostało bez wpływu na prawno-karną ocenę czynu a tym samym jak i charakteru sankcji zastosowanych przez sąd okręgowy.

Omówiona wcześniej zmiana kwalifikacji prawnej przestępstwa popełnionego na szkodę pokrzywdzonej U. P. (pkt 14 wyroku), skutkująca istotnie łagodniejszą oceną prawną tego czynu ze zbrodni na występki, musiała znaleźć stosowne odzwierciedlenie w wymiarze kar orzeczonych wobec oskarżonych za to przestępstwo. Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych D. O. i D. W. odpowiednio w pkt. 15 i 16 i na podstawie art. 280 § 1 kk a w stosunku do oskarżonego D. O. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 wymierzył kary:

- oskarżonemu D. O. roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonemu D. W. 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonym K. O. i A. R. (1) po 3 lata pozbawienia wolności.

Ustalając taki wymiar kar, sąd miał na względzie całokształt okoliczności sprawy w kontekście dyrektyw ujętych w art. 53 kk. Przypisane oskarżonym przestępstwo cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości, którego odzwierciedleniem jest chociażby sposób ukształtowanie sankcji przez ustawodawcę – zagrożenie karą pozbawienia wolności od 2 do 12 lat. Oskarżeni popełnili przestępstwo w ramach zaplanowanej akcji, wchodząc w godzinach nocnych do domu zamieszkałego przez dwie starsze kobiety i ze świadomością ich obecności, powyższe w powiązaniu z argumentami wskazanymi przez sąd pierwszej instancji a dotyczącymi także okoliczności indywidualizujących wymiar poszczególnych kar (str. 83-84 uzasadnienia) uprawnia ocenę, że kary w tak przyjętym wymiarze spełnią zarówno cele indywidualne wobec oskarżonych, jak i te o charakterze ogólnoprewencyjnym.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok sąd utrzymał w mocy.

Wobec omówionej powyżej zmiany wyroku, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk zobligowany był do nowego ukształtowania wymiaru kar łącznych wobec oskarżonych D. O. i D. W., przyjmując przy tym jako względniejszy – art. 4 § 1 kk - stan prawny obowiązujący przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396). Sąd połączył zatem jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec wskazanych oskarżonych a jako kary łączne orzekł: wobec oskarżonego D. O. 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wobec D. W. – 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym, wobec oskarżonego D. W. kara łączna została ukształtowana w wymiarze tożsamym z przyjętą w wyroku sądu pierwszej instancji. W tym zatem, ograniczonym niewątpliwie zakresie, w jakim sąd odwoławczy, pomimo złagodzenia jednej z kar jednostkowych, nie ukształtował korzystniej kary łącznej wobec oskarżonego D. W., sąd uwzględnił apelację prokuratora. U podstaw takiego stanowiska legła ocena, że tak ukształtowany wymiar kary łącznej jest adekwatny do wielości i charakteru przypisanych temu oskarżonemu przestępstw, uwzględnia w odpowiednim zakresie przedział czasowy, w jakim zostały popełnione a także okoliczność, iż zasadniczo oskarżonemu przypisano przestępstwa przeciwko mieniu a zatem rodzajowo godzące w to samo dobro prawne. Kara tak ukształtowana odzwierciedla zatem sankcję za każde z nich, uwzględnia także warunki i właściwości osobiste oskarżonego a te, prawidłowo omówione przez sąd orzekający, na jego korzyść nie przemawiają. Sąd Apelacyjny nie znalazł jednocześnie podstaw, by apelację prokuratora uwzględnić w szerszym zakresie. Wbrew stanowisku tego skarżącego, sąd pierwszej instancji prawidłowo omówił te wszystkie okoliczności, które mają znaczenie dla kształtowania wymiaru kary łącznej w wyroku jednostkowym. Sąd w szczególności uwzględnił całokształt okoliczności obciążających oskarżonego a dotyczących zorganizowanego a tym samym planowanego sposobu działania, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych przestępstw, w szczególności tych kwalifikowanych z art. 279 § 1 kk i art. 280 § 1 kk, miał na względzie także wysokość szkód poniesionych przez pokrzywdzonych zarówno tych materialnych jak i tych związanych z zaburzeniem poczucia bezpieczeństwa. Niezależnie od powyższego stwierdzić jednak należy, że łączny wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec tego oskarżonego, skutkuje długoletnią izolacją, co w powiązaniu z jego młodym wiekiem daje podstawę do przyjęcia, że kara w takim wymiarze spełni zarówno cel zapobiegawczy, ale także wychowawczy uświadamiając oskarżonemu nieopłacalność zachowań sprzecznych z prawem. To sprawia, że jej ukształtowanie w wymiarze wyższym, aniżeli przyjęta w wyrokach zaskarżonym, ale także tym wydanym przez sąd odwoławczy, uznać należałoby za sankcję nadmierną.

Podnieść także należy, że oceniając prawidłowość wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, sąd odwoławczy jest uprawniony do jego modyfikacji tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności – art. 438 pkt 4 kpk. Rażąca niewspółmierność, o której mowa w powołanym przepisie, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonego. Lektura uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wskazuje, iż sąd ten przy wymiarze kary łącznej wobec D. W. we właściwym stopniu te okoliczności, które mają znaczenie dla jej kształtowania (str. 87

uzasadnienia). Podzielając zatem argumenty sądu w tym przedmiocie, brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora w szerszym zakresie, aniżeli omówiony.

Wobec zmiany rozstrzygnięcia o karach pozbawienia wolności, m. in. co do oskarżonych D. W. i A. R. (1), sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na ich poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu D. W. od 13 grudnia 2013 r. do 10 maja 2016 r,

- oskarżonemu A. R. (1) od 15 grudnia 2013 r. do 7 lipca 2014 r. i od 18 lipca 2014 r. do 10 maja 2016 r.

Rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania odwoławczego, sąd zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego D. W. wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej, samych oskarżonych zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych postępowania w sprawie uznając, że czasokres ich izolacji uzasadnia takie rozstrzygnięcie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.